

Sinapinsiemenen kaltainen

Kuinkahan vanha idea oikeastaan lienee se, että tähtitaivas ylhäällä on samanlaista hiukkasrakennetta kuin tämä sekalainen materia täällä alhaalla käsiemme alla. Näennäisen kiinteä aine onkin enimmäkseen tyhjää, aivan kuin avaruuskin. Elämme mitä ilmeisimmin jonkin aineen sisällä, tallustelemme jonkin atomin aurinko-ydintä kiertävän elektronin tai neutronin pinnalla, nimeltä Tellus, Maa.

Vastaavalla tavalla meidän materiamme pikkiriikkiset atomit ovat ehkä samanlaisia maailmoita. Niiden suhteellinen mittakaava vain on toinen; tämä meidän ei ole mikään standardi. Se on tässä tapauksessa täysin merkityksetön seikka (samoin kuin suhteellinen aikakin).

Meidänkin atomeissamme on vastaavia aurinkokuntia ja elämää niiden elektroniplaneettojen pinnalla. Meidän näkökulmasta vinosti ydintä kiertävän elektronin yksi kierros on sillä tasolla yksi pitkä vuosi.

Nyt kun elämme tässä puolitoista-kaksimetrisessä lihaluu-hahmossa, emme pysty tunkeutumaan tuonne elektroni-planeetalle sen asukkaita morjestamaan; aivan samoin hekään eivät pysty tulemaan tähän meidän mittakaavan eivätkä voi hahmottaa meidän maailmamme esineitä, vaikka minkälaisen avaruusraketin sieltä matkaan lähettäisivät.

Mutta jotkin energiatason ns. henkiolennot pystyvät tuon matkan tekemään suuntaan jos toiseenkin ja voittamaan ajan ja aineen kahleet.

* * *

Voisiko olla niin, että sitten kun saamme meissä olevan jumalaisen valon (jota sieluksikin kutsutaan) hehkumaan kyllin voimakkaana ja puhtaana, se on valmis laskeutumaan "ahtaan portin" kautta tuollaiseen atomitasoon aurinkokuntaan ja synnyttämään elämää siellä? Olisiko niin, että pieni energiakipinä täällä onkin suuri elämänvoima siellä! Niinhän kerran isä-henkikin laskeutui tälle maapallo-hiukkaselle ja puhalsi evoluution alkuun. Siitä ovat kaikki luodut kehittyneet.

Ehkä emme lähdekään täältä tähtiin vaan lähdemme atomeihin!

Tuo sama Luojan henki elää meissä kaikissa ja kokee elämyksiä ja kohtaloita. Se on meissä ihmisolennoissa ja omanlaisenaan ehdottomasti myös kaikissa muissakin kasvi- ja eläinveljissämme ja -siskoissamme. Se lentelee pääskynä ja hyttysenä, kasvaa kuusena ja ui kalana. Se itkee ihmisenä ja kolkuttaa sielussamme. Se sanoo: "Luota minuun, kaikki on aina hyvin."

Ei tarvitse kantaa mitään pelkoja. Jos esimerkiksi kuolema olisi paha asia, evoluutio olisi karsinut sen jo ajat sitten pois. Kuolemahan on näppärä keino vaihtaa sopivassa vaiheessa hahmoa ja mittakaavaa, se tarjoaa etenemisen entistä monipuolisempiin mahdollisuuksiin. Upea juttu!

Ja kaikki tämä elämän valtava ykseys ja universumi on sisäisesti meissä sinapinsiemen kaltaisena pienenpienenä hiukkasena, mutta kasvaa suureksi kun taso vaihtuu. Kuten on sanottu, minun isäni luona on totta vieköön monta asuinsijaa. Meille jokaiselle. Pääsemme kantamaan uutta elämää, luomaan uusia maailmoja ja kokemaan niiden olemassaolon ja kehityksen.